

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ († 21ῆ Ἀπριλίου 1848)

Ὁ πατὴρ Ἀλέξιος Γκνεούσεβ Ὁ Ἅγιος Ἱερέας τοῦ Μπορτσουρμάνι*

*«Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς προσευχῆς του μοιάζει σὰν
μιὰ λαμπάδα ἀναμμένη μπροστὰ στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ».
(Ὅσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ)*

ΠΟΛΛΑ χρόνια πρὶν, σὲ ἓνα χωριὸ ὀνομαζόμενο Μπορτσουρμάνι
στὴν περιοχή τοῦ Κουρμύς, στὴν ἐπαρχία τοῦ Σιμπίρσκ, νῦν
τοῦ Νίζγκοροντ, ζοῦσε ἓνας ἐνάρετος Στάρετς Ἱερέας, ὁ Ἀλέξιος.

Ἄπ' ὅλες τὶς γωνιῆς ἔτρεχαν σ' αὐτὸν πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ ἡ

φήμη τοῦ ἐνάρετου βίου του καὶ τῆς
χάρης του στὸν Θεὸ ξαπλώθηκε παν-
τοῦ. Τὸν ἐπισκέπτονταν ἄνθρωποι ὄ-
χι μόνο ἀπὸ τὴν ἐνορία του καὶ τὴν
περιφέρειά του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὶς γύ-
ρω περιοχῆς καὶ ἐπαρχίες καὶ ἀκόμα
ἀπὸ τὴν Μόσχα. Καὶ αὐτὸς ὑποδεχό-
ταν μὲ χαρὰ ὅποιονδήποτε ποῦ τὸν
ἐπισκεπτόταν.

Οἱ πόρτες τοῦ σπιτιοῦ του ἦσαν
πάντοτε ἀνοιχτὲς καὶ γιὰ τοὺς πλού-
σιους καὶ γιὰ τοὺς φτωχοὺς. Ἔρχον-
ταν σ' αὐτὸν ἀσθενεῖς καὶ πάσχοντες

καὶ ὅσοι βαραίνονταν ἀπὸ λύπη, δυστυχία καὶ ἀνάγκη καὶ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἔφευγε χωρὶς βοήθεια καὶ παρηγοριά.

Ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ζῶντος ἦσαν ἀφιερωμένη στὸν Θεὸ καὶ τὸν πλησίον του. Ζοῦσε μιὰ ζωὴ γεμάτη μόχθο καὶ ἀγιότητα. Δαπανοῦσε τὸν χρόνον του σὲ ἀκατάπαυστη προσευχὴ καὶ ἀγαθοεργίες, προσευχόμενος ἀκούραστα νύχτα καὶ μέρα μέχρι τὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου του. Πρόσφερε τὴν ζωὴν του στοὺς ἀδερφοὺς του Χριστιανοὺς, προσευχόμενος γι' αὐτοὺς καὶ διδάσκοντάς τους μὲ τὰ λόγια του, ἀλλὰ προπαντὸς μὲ τὸ παράδειγμα τῆς ἁγίας αὐστηρῆς ζωῆς του.

Γιὰ τὴν ἐνάρετη ζωὴν του ἔλαβε μεγάλα χάρισμα ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἐλαβε τὸ προορατικὸ χάρισμα καὶ τὴν χάριν τῆς θεραπείας. Τὸν τιμοῦσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὄχι μόνον οἱ ἀπλοῖκοί, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ, ὁ θαυματουργὸς τοῦ Σάρωφ, μίλησε γιὰ τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς τοῦ π. Ἀλεξίου καὶ τὸν θεωροῦσε ἕνα μεγάλο Ἀσκητὴ καὶ ἀγαπημένο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ δὲν συνάντησε ποτὲ τὸν π. Ἀλέξιο, ἀλλὰ τὸν γνῶριζε καλὰ μὲ τὸ προορατικὸν χάρισμα καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς γι' αὐτόν:

«Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν προσευχὴν του μοιάζει σὰν μιὰ λαμπάδα ἀναμμένη μπροστὰ στὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ. Κοιτάξτε ἕνα πού, χωρὶς νὰ ἔχει δώσει μοναχικοὺς ὄρκους, στέκεται ψηλότερα ἀπὸ πολλοὺς ἀσκητὰς· πού χύνει τὸ φῶς του σὰν ἕνα ἀστὲρ στὸν ὀρίζοντα τῆς χριστιανοσύνης».

Ἐάν κάποιος ἀπὸ τὴν περιοχὴν τοῦ π. Ἀλεξίου ἐρχόταν στὸν Ἅγιον Σεραφεῖμ, αὐτὸς τὸν ἔστειλε πίσω στὸν τόπον του, λέγοντάς του ὅτι ἔχουν ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον τῆς θερμῆς προσευχῆς.

Ὁ π. Ἀλέξιος δὲν ἐπηρεάστηκε καθόλου ἀπὸ τὴν τιμὴν τοῦ πρόσφεραν, ἀλλὰ παράμεινε πολὺ ταπεινός. Θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του τὸν πρῶτον καὶ μεγαλύτερον ἁμαρτωλόν. Ὅπως ὅλοι οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καὶ αὐτὸς θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του πολὺ ἀνάξιον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ λυπόταν διαρκῶς γιὰ τὰ ἁμαρτήματά του.

* * *

ΟΛΟΙ οἱ ἄνθρωποι ἔκλαψαν πικρὰ καὶ πένθησαν γιὰ τὸν θάνατόν του. Προτοῦ ὅμως νὰ κοιμηθεῖ τοὺς παρηγόρησε, λέγοντάς τους νὰ μὴ λυποῦνται γι' αὐτόν, γιὰτὶ τοὺς ὑποσχέθηκε ὅτι δὲν θὰ τοὺς

ἐγκαταλείπει. «*Αὐτὸν ποῦ θὰ μὲ μνημονεύσει*», εἶπε, «*δὲν θὰ τὸν ξεχάσω*». Οἱ ἄνθρωποι ὅμως δὲν κατάλαβαν αὐτὰ τὰ λόγια καὶ κανεῖς δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ τὰ ἐρμηνεύσει. Ἀλλὰ πολὺ σύντομα μετὰ τὸν θάνατό του ἔγιναν καταληπτά.

Δύο γυναῖκες ἦρθαν στὸ Μπορτσουρμάνι. Ἡ σύζυγος ἐνὸς μεγαλοέμπορα καὶ ἡ κόρη της. Ἡ κόρη εἶπε, ὅτι εἶχε φέρει τὴν ἄρρωστη μητέρα της στὸν π. Ἀλέξιο νὰ προσευχηθεῖ γιὰ τὴν θεραπεία της. Ἡ μητέρα της ἦταν σχιζοφρενής. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς ἔμεναν μακριὰ ἀπὸ τὸ Μπορτσουρμάνι, ἀλλὰ καὶ στὸ μέρος τους ἔφτασε ἡ φήμη, ὅτι πολλοὶ ἄρρωστοὶ καὶ βασανισμένοι ἔρχονταν ἀπὸ παντοῦ στὸν π. Ἀλέξιο καὶ μὲ τὶς προσευχὲς του γίνονταν καλά.

Ἔτσι καὶ ἡ κόρη τοῦ μεγαλοέμπορα πῆρε τὴν ἄρρωστη μητέρα της καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸν π. Ἀλέξιο. Φτάνοντας ὅμως στὸ Μπορτσουρμάνι, ἔμαθε ἡ κόρη ὅτι ὁ π. Ἀλέξιος πέθανε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες. Τότε ἔκλαψε καὶ θρήνησε γιὰ τὴν δυστυχία της, λέγοντας ὅτι δὲν ὑπῆρχε πιὰ τίποτε νὰ βοηθήσει τὴν μητέρα της καὶ θὰ ἔμενε πιὰ τρελλὴ γιὰ πάντα. Ἐκλαίει συνέχεια ἡ κόρη χύνοντας πικρὰ δάκρυα, ἐνῶ ἡ μητέρα της μαινόταν, οὐρλιαζε, ξεφώνιζε αἰσχρολογίες καὶ ἔβριζε τὸν π. Ἀλέξιο. Ἡ κόρη στὴν ἀπελπισία της, παρακάλεσε μερικοὺς καλοὺς ἀνθρώπους νὰ προσέξουν τὴν μητέρα της μὴν πάθει κανένα κακὸ καὶ ἡ ἴδια πῆγε μόνη της στὸν τάφο τοῦ πατρὸς Ἀλεξίου, νὰ ξαλαφρώσει κάπως τὴν ψυχὴ της χύνοντας τὰ δάκρυά της πάνω στὸν τάφο τοῦ Ἁγίου Ἰερέα. Ἐκεῖ αὐτὴ προσευχήθηκε θερμὰ καὶ ἔπειτα ἐπέστρεψε στὴν μητέρα της. Ὅταν τὴν ἀντίκρυσε, τὴν εἶδε νὰ κάθεται εἰρηνικὰ σὲ ἕναν πάγκο, συζητώντας πολὺ λογικὰ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, φαινόταν σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀρρωστήσει ποτέ. Ἡ κόρη πέταξε ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸ μεγάλο θαῦμα ποῦ ἔγινε. Ἀφοῦ πέρασαν τὴν νύχτα στὸ χωριό, ἡ κόρη ὀδήγησε τὴν μητέρα της στὸ σπίτι τους ἐντελῶς θεραπευμένη.

Μόνο τότε οἱ ἄνθρωποι κατάλαβαν τί σήμαιναν τὰ λόγια ποῦ εἶπε ὁ π. Ἀλέξιος πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του: «*Αὐτὸν ποῦ θὰ μὲ μνημονεύσει δὲν θὰ τὸν ξεχάσω*». Ἄρχισαν ἔπειτα νὰ πηγαίνουν ὅλοι στὸν τάφο τοῦ π. Ἀλεξίου, ὅπως πῆγαιναν σ' αὐτὸν καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ζωῆς του. Καὶ συνέβαιναν πολλὰ θαύματα σ' αὐτοὺς ποῦ προσκυνοῦσαν καὶ προσεύχονταν στὸν τάφο του.

Ο π. Ἀλέξιος Γκνεούσεβ γεννήθηκε στις 13 Μαΐου τοῦ 1762, ἐνάμισυ μῆνα προτοῦ νὰ ἀνέλθει στὸν θρόνο ἡ αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη ἡ Β΄.

Ὁ πατέρας του ἦταν Ἱερέας καὶ ὅταν ὁ Ἀλέξιος ἐνηλικιώθηκε, τὸν ἔστειλε νὰ σπουδάσει στὸ Ἱεροδιδασκαλεῖο τοῦ Νιζνη-Νόβγκοροντ. Σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν ἀποφοίτησε ἀπὸ ἐκείνη τὴν Σχολὴ καὶ παντρεύτηκε.

Ἐκείνο τὸ ἔτος, ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Νιζνη-Νόβγκοροντ Δαμασκηνὸς τὸν χειροτόνησε Διάκονο στὸν Ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ χωριοῦ Μπορτσουρμάνι καὶ δεκατρία χρόνια ἀργότερα ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἴδιας πόλης Παῦλος τὸν χειροτόνησε Ἱερέα σ' ἐκείνο τὸν Ναό. Ἐκεῖ πέρασε ὀλόκληρη τὴν ἱερατικὴ του ζωὴ καὶ ἐκεῖ τάφηκε.

Στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἱερατικῆς του ζωῆς, ὁ π. Ἀλέξιος δὲν εἶχε διακριθεῖ γιὰ καμιὰ ἰδιαίτερη πνευματικότητα. Ἐντελῶς ξαφνικὰ ὅμως ἄλλαξε ἡ ζωὴ του μετὰ ἀπὸ ἓνα περιστατικό, μὲ τὸ ὁποῖο τὸν κάλεσε ὁ Θεός.

Μιὰ νύχτα ἦρθε στὸ σπίτι τοῦ π. Ἀλεξίου κάποιος ἄνθρωπος καὶ τὸν κάλεσε νὰ κοινωνήσει ἓναν ἄρρωστο σ' ἓνα γειτονικὸ χωριό. Ὁ π. Ἀλέξιος στενοχωρέθηκε μὲ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ καὶ ἄρχισε νὰ τὸν μαλώνει, γιατί τὸν ἐνόχλησε, ἀφοῦ ὁ ἄρρωστος δὲν ἦταν ἐτοιμοθάνατος καὶ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ ζυπνήσει τὸν Ἱερέα τὰ μεσάνυχτα. Ἔδωξε τὸν ἄνθρωπο καὶ ξανάπεσε νὰ κοιμηθεῖ.

Ἀλλά, ἦταν ἀδύνατο νὰ κοιμηθεῖ. Μόλις ἔκλεισε τὰ μάτια του, τοῦ ἐμφανίστηκε ὁ ἄρρωστος χωρικός. Τελικὰ ὁ π. Ἀλέξιος δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθεῖ σηκώθηκε καὶ πῆγε σ' αὐτόν. Τὸν βρῆκε ὅμως πεθαμένο... Καὶ δίπλα του εἶδε νὰ στέκεται ἓνας Ἄγγελος, κρατώντας στὰ χέρια του τὸ Ἅγιο Ποτήριο. Αὐτὸ τὸ ὄραμα συγκίνησε πολὺ τὸν π. Ἀλέξιο καὶ ἔπεσε στὰ γόνατά του, μπροστὰ στὸν νεκρὸ ἄνδρα καὶ προσευχόταν γι' αὐτόν ὅλη τὴν νύχτα. Γύρισε σπίτι του ἓνας ἐντελῶς διαφορετικὸς ἄνθρωπος. Ἀφιέρωσε τὴν ζωὴ του πλήρως στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ.

ΣΤΟ ἑξῆς, μέχρι τὸν θάνατό του, ἔζησε μιὰ ἐνάρετη ἀσκητικὴ ζωή. Τελοῦσε καθημερινὰ τὴν Θεία Λειτουργία καί, ὅσο ἦταν δυνατό, τηροῦσε τοὺς Μοναχικοὺς Κανόνες στὴν ἰδιωτικὴ του ζωή.

Ὁ κανόνας του ἦταν ὁ ἑξῆς: Τὰ μεσάνυχτα διάβαζε τὴν Ἀκολουθία τοῦ Μεσονυκτικοῦ, δώδεκα Ψαλμούς, τὸν Βίο τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας καὶ τὸ Συναξάριον. Τὸ πρωὶ διάβαζε τὴν Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, τὶς ὼρες καὶ τοὺς Χαιρετισμοὺς τοῦ Ὁσίου Σεργίου, τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας ἢ τοῦ Ἁγίου Μητροφάνους. Τὸ μεσημέρι διάβαζε τέσσερα Καθίσματα τοῦ Ψαλτηρίου. Τὸ βράδυ τὴν Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, τὸν Ἀκάθιστο τῆς Θεοτόκου, τὸν Κανόνα στὸν Φύλακα Ἄγγελο καὶ τὸ Ἀπόδειπνο. Τὴν νύχτα, κάθε ὥρα ξυπνοῦσε καὶ ἔκανε μετάνοιες. Συνολικὰ ἔκανε χίλιες πεντακόσιες μετάνοιες κατὰ τὴν διάρκειά της ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας.

Τὸν χρόνο ποὺ τοῦ ἀπόμεινε, μετὰ τὴν τέλεση ὅλων αὐτῶν τῶν καθηκόντων του καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν του ὑπηρεσιῶν, ἀφιέρωνε στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸν ἐπισκέπτονταν. Τοὺς εὐλογοῦσε καὶ τοὺς μιλοῦσε ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή. Παρηγοροῦσε τοὺς θλιμμένους καὶ τοὺς τόνωνε μὲ τὴν ἀγία προσευχή του καὶ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Σ' ὅλους μιλοῦσε μὲ ἡρεμία καὶ ἀγάπη.

Τοὺς μόνους ἀνθρώπους ποὺ μεταχειρίστηκε μὲ μεγάλη αὐστηρότητα ἦσαν οἱ μάγοι καὶ οἱ χαρτορρίχτρες. Αὐτοὺς δὲν δεχόταν νὰ παρουσιαστοῦν μπροστά του. Ἔκανε μάλιστα γνωστό, ὅτι θὰ τοὺς δεχόταν μετὰ ἀπὸ τὴν μετάνοιά τους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν δὴλωσή τους, ὅτι θὰ ἐγκατέλειπαν τὴν δαιμονική τους δραστηριότητα. Δὲν ἔδιωχνε μόνο τοὺς μάγους, ἀλλὰ καὶ ὅσους πῆγαιναν σ' αὐτούς.

Ὁ π. Ἀλέξιος ἀγαποῦσε τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἄπορους καὶ ἀγωνιζόταν πολὺ νὰ τοὺς βοηθήσει. Ἐνα μέρος ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ λάβαινε ἀπὸ τοὺς πλούσιους τὸ ξόδευε στὴν διακόσμηση τοῦ Ναοῦ καὶ τὰ ὑπόλοιπα τὰ ἔδινε στοὺς φτωχοὺς. Ἀκόμα σ' αὐτοὺς μοίραζε ροῦχα, κάλτσες, σανδάλια, ποὺ ἔφτιανε ὁ ἴδιος, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα πράγματα. Τὰ σανδάλια συνήθως τὰ ἔπλεκε μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία, καθισμένος σ' ἓναν μικρὸ πάγκο μπροστὰ στὸ σπίτι του. Πολὺ συχνά, χωρικοί, ποὺ εἶχαν πάθει κάποια ζημιὰ (μιὰ ἀρρώστια, χάλασμα τῶν ἐργαλείων τους κ.ἄ.), ἔβρισκαν χρήματα στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τους βαλμένα ἐκεῖ ἀπὸ ἓνα ἄγνωστο πρόσωπο. Καὶ μὲ τὰ χρήματα βοηθοῦνταν ἄρκετὰ στὶς ἀνάγκες τους. Κανεὶς δὲν εἶδε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοὺς ἔβαζε τὰ χρήματα στὴν πόρτα

τους, ἀλλὰ ὅλοι ἦσαν βέβαιοι ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ π. Ἀλέξιος. Ὁ πατὴρ Ἀλέξιος ἔκανε τὶς ἀγαθοεργίες του πολὺ μυστικὰ καὶ ἔτσι δίδασκε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὶς κάνουν.

* * *

ΓΙΑ τὴν πολὺ ἐνάρετη ζωὴ του, ὁ π. Ἀλέξιος ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεὸ τὸ προορατικὸ καὶ τὸ θαυματουργικὸ χάρισμα. Ἐπίσης ὁ Θεὸς τοῦ ἔδινε πολλὰς ὁράσεις καὶ ἀποκαλύψεις.

Μία ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀποκαλύψεις μᾶς τὴν περιγράφει ἡ Γερόντισσα Μαρία, Ἡγουμένη τῆς Μονῆς στὴν πόλη Ἀρζαμάς. Τὴν Γερόντισσα αὐτὴ ὁ π. Ἀλέξιος τὴν εὐλαβοῦνταν πάρα πολὺ καὶ σ' αὐτὴν ἐμπιστευόταν πολλὰ. Ὡς ἐξῆς μᾶς περιγράφει αὐτὴ μιὰ δράση τοῦ π. Ἀλεξίου:

«Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς σοβαρῆς του ἀρρώστιας, ὅταν αὐτὸς ὁ σεβάσιμος Γέροντας ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του καὶ προσευχόταν συνέχεια, ἄκουσε μιὰ τόσο γλυκεῖα ψαλμωδία, ποὺ ἀνθρώπινη γλῶσσα δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψει. Τότε ἐφανίστηκε ἡ ἴδια ἡ Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ, συνοδευόμενη ἀπὸ τὴν Μεγαλομάρτυρα Ἁγία Βαρβάρα καὶ ἐπισκέφτηκε τὸν ἀρρωστο δοῦλο Της· τοῦ ἀποκατάστησε τὴν υἰγεία του, χωρὶς νὰ καταφύγει σὲ κανέναν γιατρό».

Καὶ ὁ ἴδιος ὁ π. Ἀλέξιος ἔγραψε ὁράσεις καὶ ἀποκαλύψεις του. Κάπου γράφει, ὅτι μιὰ νύχτα τοῦ ἐφανίστηκε ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ντυμένος μὲ βασιλικά ἐνδύματα καὶ τὸν εὐλόγησε. Δίπλα στὸν Χριστὸ στέκονταν τρεῖς Παρθένες μὲ λευκὰ ράσα· ἦσαν οἱ τρεῖς ἀρετές, ἡ Πίστη, ἡ Ἐλπίδα καὶ ἡ Ἀγάπη. Τότε φάνηκε καὶ ἡ Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ, ποὺ εἶπε: *«Αὐτὸς εἶναι ὁ Μονογενὴς μου Υἱός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ»!*

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Γαλλικῆς εἰσβολῆς, τὸ 1812, ὁ π. Ἀλέξιος μετὰ ἀπὸ κάποια λειτουργία προσευχόταν πολὺ νὰ χαρίσει ὁ Θεὸς τὴν νίκη στὸν Ρωσικὸ λαό. Ξαφνικὰ εἶδε ἕναν Ἄγγελο, σταλμένο ἀπὸ τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνάγγειλε ὅτι οἱ στρατιῆς τοῦ Οὐρανοῦ ἔχουν ἔρθει νὰ βοηθήσουν τὴν Ρωσία καὶ ὅτι οἱ ἐχθροὶ θὰ νικηθοῦν καὶ ὅλη ἡ Ρωσία θὰ ἀγαλλιάζε.

Μία μέρα, κατὰ τὴν θεία λειτουργία, ὅταν ὁ π. Ἀλέξιος ἔλεγε: *«Κύριε, ὁ τὸ πανάγιόν Σου Πνεῦμα ἐν τῇ τρίτῃ ὥρᾳ τοῖς Ἀποστόλοις*

σου καταπέμψας...», ἄκουσε φωνὴ κατερχόμενη ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ πᾶνω στὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ ἔλεγε: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός».

Ἄλλη φορά, ἄκουσε μιὰ οὐράνια ψαλμωδία καὶ εἶδε τὸν ἴδιο τὸν Κύριο ποὺ τὸν διέταξε νὰ ποιμαίνει τὸ ποίμνιο τῆς Ἐκκλησίας:

«Βόσκει τὰ πρόβατά Μου· ποίμναινε τὰ ἐκλεκτά Μου· πρόσεχε τὸ ποίμνιό Μου. Γιατὶ ἐγὼ σὲ ἔχω διορίσει ἐπὶ τοῦ ποιμνίου αὐτοῦ ὄρος ὑψηλόν Μου καὶ φύλακα τῆς ἐκκλησίας».

Στις 14 Φεβρουαρίου τοῦ 1814, μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία, τοῦ ἀνακοινώθηκε ἀπὸ ἕναν Ἄγγελο τοῦ Κυρίου, ὅτι στὸ ἐξῆς θὰ ἄρχιζε νὰ βιώνει τὴν διακονία τῶν Ἀγγέλων. Ἐκεῖνη τὴν νύχτα εἶδε σὲ ὄνειρο, ὅτι προσκύνησε στὸ Ἱερὸ Βῆμα τὸν ἴδιο τὸν Θεό, τὸν ὄντα σὲ φωτιὰ καὶ ἀνείπωτο φῶς.

Ἐπὶ τὴν ἰδέαν πολλὰ ἄλλες ὁράσεις, ποὺ εἶδε ὁ π. Ἀλέξιος, παρόμοιες μὲ αὐτές.

* * *

ΟΤΑΝ ὁ π. Ἀλέξιος εἶχε λίγο ἐλεύθερο χρόνο τοῦ ἄρεσε νὰ καταπιάνεται μὲ τὴν δουλειὰ στὰ χωράφια καὶ μὲ ποικίλες ἄλλες δουλειὲς γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἀγαποῦσε νὰ ἐργάζεται στὸν κῆπο καὶ ἀσχολοῦνταν καὶ μὲ ἕνα μικρὸ μελίσσι. Κατὰ τὸν καιρὸ τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1917, ὑπῆρχαν ἀκόμα μερικὲς μηλιές ποὺ τὶς ἔδειχναν ὅτι φυτεύτηκαν ἀπὸ τὰ χέρια του. Δὲν ἄρεσε ἡ τεμπελιὰ στὸν π. Ἀλέξιο καὶ δίδασκε τοὺς ἄλλους πάντοτε νὰ ἐργάζονται καὶ νὰ μοχθοῦν.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ π. Ἀλεξίου ἀποτελοῦνταν ἀπὸ τὴν σύζυγό του, τὴν Μάτουσκα (Πρεσβυτέρα) Μαρία Βορίσοβνα, μιὰ πολὺ εὐλαβὴ καὶ θεοσεβῆ γυναίκα· τὸν γιό του Λέβ καὶ τὶς δυὸ κόρες, τὴν Ναντζέντα (Ἐλπίδα) καὶ τὴν Τατιάνα. Τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ἔμειναν μαζί του τὸ πνευματικὸ του τέκνο Ματρῶνα καὶ ὁ ἐξάδελφός του Ἱεροδιάκονος Ἀλέξανδρος.

Ἐννέα χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του, ὁ π. Ἀλέξιος ἀποσύρθηκε καὶ παραχώρησε τὴν θέση του στὸν π. Παῦλο Βιγκιλιάσκυ, τὸν σύζυγο τῆς ἐγγονῆς του, τῆς θυγατέρας τῆς μεγαλύτερης κόρης του, τῆς Ναντζέντα. Ἐγκαταλείποντας τὴν θέση του ἀνάθεσε ὅλες τὶς φροντίδες του καὶ τὶς οἰκιακὰς ἀκόμη στὸν π. Παῦλο.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀποσύρθηκε σ' ἕνα μικρὸ κελλί, ποὺ εἶχε χτιστεῖ στὸ σπίτι γιὰ τὸν Ἱερέα τοῦ Ναοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ κελλί ὑπῆρχε μόνο ἕνα

παράθυρο, πού ἦταν πάντα καλυμμένο με κουρτίνα καὶ ἄνοιγε μόνο πρὸς τὰ μέσα τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ. Ἐγκαταλείποντας πιά κάθε κοσμική φροντίδα, ὁ π. Ἀλέξιος ἀφιερώθηκε στὴν προσευχή. Τὰ πρόσωπα τῆς οἰκογενείας του δὲν τὸν ἐνοχλοῦσαν στὴν ἀπομόνωση του, παρὰ μόνο σὲ σπάνιες περιπτώσεις, ὅπου ἕνας σοβαρὸς λόγος τὸ ἀπαιτοῦσε.

* * *

ΑΥΤΗ τὴν περίοδο, κατὰ τὴν ἐξωτερική του ἐμφάνιση ἦταν πολὺ κυρτός, λόγω τῆς ἡλικίας. Τὸ πρόσωπό του ἔμοιαζε πολὺ με τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, πρὸς τὸν ὁποῖο ἔμοιαζε καὶ ἡ ζωὴ του. Τὰ μάτια του ἀκτινοβολοῦσαν εἰρήνη καὶ ἀγάπη καὶ ἔδειχναν τὴν ἐσωτερική του πνευματικὴ ἀγαλλίαση, με τὴν ὁποία φώτιζε τὰ πάντα τριγύρω του. Ἡ ματιὰ του ἦταν διαπεραστικὴ καὶ γεμάτη συμπάθεια. Φαινόταν σὰν νὰ ἔβλεπε μέσα σὲ κάθε ἄνθρωπο καὶ νὰ διάβαζε στὴν ψυχὴ του τίς πιὸ ἀπόκρυφες σκέψεις καὶ πράξεις. Ἦταν ἀρκετὰ ἀδύνατος καὶ τὸ ἀνάστημά του μικρό. Ἡ φωνὴ του ἦταν ἀπαλὴ καὶ στὶς καθημερινές του συζητήσεις καὶ ὅταν τελοῦσε τὴν Θεία Λειτουργία καὶ τίς ἱερὲς Ἀκολουθίες.

Τὸ ἐνδυσμά του ἦταν πολὺ ἀπλὸ καὶ τραχύ. Στὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια τῆς ζωῆς του ποτὲ δὲν ἔκανε μπάνιο καὶ πρὸς τὸ τέλος φόρεσε ἕναν τρίχινο σάκκο, με τὸν ὁποῖο καὶ θάφτηκε, σύμφωνα με τὴν ἐκφρασθεῖσα ἐπιθυμία του.

Κοιμόταν σὲ μιὰ λωρίδα σκληρῆς τσόχας καὶ περιφερόταν πάντα με σανδάλια, φορώντας παπούτσια μόνο στὴν Ἐκκλησία. Ἀπὸ τὴν μακροχρόνια στάση στὴν προσευχή, στὴν γεροντικὴ του ἡλικία τὰ πόδια του πρήστηκαν καὶ πονοῦσαν καὶ μερικὲς φορές περπατοῦσε στὸ σπίτι με ἐπιδέσμους.

Στὸ φτωχικὸ του μικρὸ κελλί ὑπῆρχε μόνο μιὰ μικρὴ σόμπα, ἕνα ἄβολο κρεβάτι, ἕνα τραπέζι, μερικὲς καρέκλες καὶ ἕνα βᾶθρο γιὰ διάβασμα, τοποθετημένο μπροστὰ σὲ μιὰ εἰκόνα, στὴν ὁποία ἔκαιε συνέχεια μιὰ λαμπάδα.

Οἱ βασικὲς ἀσχολίες τοῦ π. Ἀλεξίου ἦσαν ἡ προσευχή καὶ ἡ τέλεση τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν. Ἀκολουθώντας τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἀποστόλου

*Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ χωρίου
Μπορτσουράνι.
Ἀρχὲς Κ' αἰῶνος.*

Παύλου, προσευχόταν συνέχεια.

Παλαιότερα τηρούσε τούς κανονισμούς του Μοναστηριού μόνο στις Λειτουργίες και στους κανονισμούς του κελλιού. Τώρα, που άποσύρθηκε όλοτελα στο κελλί του, μπορούσε να εκπληρώνει όλους τούς Μοναχικούς Κανονισμούς με άυστηρότητα και ακρίβεια.

“Όποια ώρα κι’ αν έρχόταν άνθρωπος σ’ αυτόν θα τον εύρισκε να προσεύχεται. Λειτουργούσε κάθε μέρα, ακόμα κι’ όταν είχε άποσυρθεί. Δεν του άρεσε να αλλάζει την σειρά της Λειτουργίας και να την περικόπτει. Πρόσεχε με άυστηρότητα τὸ τυπικὸ της Λειτουργίας.

Έτρωγε μιὰ φορά την ήμέρα και ποτὲ δὲν έτρωγε κρέας. Τετάρτη και Παρασκευή δὲν έτρωγε τίποτα τὸ μαγειρεμένο. Κρατούσε τις νηστείες άυστηρὰ και στην διάρκεια τῶν Τεσσαρακοστών δὲν γεύόταν οὔτε ψάρι οὔτε λάδι. Τις πρώτες και τελευταίες εβδομάδες της μεγάλης Τεσσαρακοστής δὲν ήξερε κανείς στο σπίτι του με τί τρεφόταν, γιατί είχε άπαγορεύσει να του φέρουν τροφή.

* * *

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ, αυτός ο έχθρος του ανθρώπινου γένους, φθόνησε τὸν π. Άλέξιο γιὰ τούς μεγάλους του πνευματικούς άγώνες και τὸν πολέμησε. Σκόρπισε πολλούς πειρασμούς κατεπάνω του.

Γι’ αυτούς τούς πειρασμούς μίλησε ο π. Άλέξιος στην Ήγουμένη Μαρία και να τί γράφει αυτή:

«Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν νυχτερινῶν προσευχῶν και μετανοιῶν ὁ έχθρὸς τὸν τάραζε δυνατά, τὸν ἀνασήκωνε ἀπὸ τὸ ἔδαφος και τὸν ἐκσφενδόνιζε στοὺς πάτωμα· μόνο ἡ βοήθεια και ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ τὸν ἔσωναν. Καὶ ὅταν ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἀδυναμία τοῦ σώματός του ἔπεφτε γιὰ ὕπνο, και τότε οἱ δαίμονες τοῦ παρουσιάζονταν με διάφορες μορφές. Τὸν σκουντοῦσαν και τοῦ ἔλεγαν: “Γιατί κοιμάσαι; Ὁ βασιλιάς ἔρχεται!”. “Ἦ, τοῦ ἔλεγαν: “ Ὑπάρχει φωτιὰ στοὺς κελλί σου! Θὰ ἀφανιστεῖς!”. “Ἦ: “Κλέφτες ἀρπάζουν ὅλα ὅσα ἔχεις!”

Κάθε φορά που ξυπνοῦσε ἀπὸ τέτοια τεχνάσματα, ὁ ἐνάρετος Ίερέας ἔκανε μετάνοιες ἢ καταπιανόταν με τὴν ἀνάγνωση Ψαλμῶν. Στὰ γραπτά του ο π. Άλέξιος λέει τὰ ἐξής:

«Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε να ἐπιτεθοῦν ἐναντίον μου πειρασμοὶ και ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς δαιμόνων κατέβηκε πάνω

μου. Σιγά-σιγά όμως απελευθερώνεται ο έαυτός μου με την προσευχή στο όνομα του Κυρίου Ίησοῦ. Μὲ ὑπερασπίζει ἡ Ἰδία ἡ Κυρία Θεοτόκος. Ἔχω πολλές θλίψεις ἀπὸ τοὺς κακοὺς δαίμονες. Ἐπίσης, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νύχτας, μοῦ φέρνουν ἄσχημα ὄραματα. Ὅλα αὐτὰ ἐπετράπησαν ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ τὰ σοβαρά μου ἁμαρτήματα, ἀλλὰ μετὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἔχω λυτρωθεῖ».

Μιὰ μέρα ὁ π. Ἀλέξιος, βασανιζόμενος ἀπὸ τοὺς δαίμονες, προσευχήθηκε μπροστὰ στὴν Εἰκόνα τοῦ Κυρίου, ἰκετεύοντάς Τον νὰ πεθάνει. Σὲ ἀπάντηση τῆς προσευχῆς του, εἶδε τὴν Εἰκόνα νὰ ἀρχίζει νὰ κλαίει καὶ ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκε στέμμα δικαιοσύνης.

Ὅπως ὁ π. Ἀλέξιος μετὴν προσευχὴ καὶ τὴν νηστεία ἀπομάκρυνε ἀπὸ κοντὰ του τοὺς πειρασμούς, ἔτσι δίδασκε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς πολεμοῦν, ἔχοντας ἀκλόνητη πεποίθηση στὸν Θεό.

Σ' ἓνα του γράμμα νουθετοῦσε τὴν Ἡγουμένη Μαρία μετὰ τὰ ἐξῆς λόγια:

«Κάνε ὑπομονὴ καὶ ἔχε ἐμπιστοσύνη ὅτι ὁ Θεὸς θὰ σοῦ στείλει τὴν βοήθειά Του· ἔτσι θὰ γίνεις ἰκανὴ νὰ νικήσεις ὅλες τὶς ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ. Ἄν δὲν ὑπῆρχαν πειρασμοί, δὲν θὰ ὑπῆρχαν στέμματα. Ὁ πολεμιστὴς ἀμείβεται, γιὰτὶ ἔχει ὑπερασπίσει τὴν πάτρια γῆ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀλλὰ ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν μας εἶναι ἀπείρως πιὸ ἐπικίνδυνος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐχθρούς».

* * *

ΕΧΟΝΤΑΣ παραδώσει ὀλοκληρωτικὰ τὸν ἑαυτό του στὴν προσευχὴ καὶ τὴν νηστεία, ὁ π. Ἀλέξιος δὲν πῆγε πουθενὰ κατὰ τὰ τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του καὶ δαπάνησε ὅλο του τὸν χρόνο στὸ κελλί του. Πρὶν ἀπὸ τὴν παραίτησή του, ἐπισκέφτηκε πολλὰ μέρη τῆς ἐνορίας του γιὰ τὴν τέλεση θρησκευτικῶν ἀναγκῶν· πήγαινε μετὰ χαρὰ καὶ προθυμία. Δὲν τοῦ ἄρεσε ὅμως νὰ πηγαίνει σὲ σπίτια, οὔτε νὰ περνᾶει τὸν καιρὸ του ἄσκοπα σὲ μὴ ἐποικοδομητικὲς συζητήσεις, ἀλλὰ πάντα ἀπέριπτε τὶς προσωπικὲς του προσκλήσεις.

Σὲ μερικὲς ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις καθόταν μετὰ τὸν γιοῦ του Λέβ, ἓναν ἄτεκνο ἱερέα μιᾶς γειτονικῆς ἐνορίας, ἢ μετὰ τὴν ἐγγονή του ἢ μετὰ ἓναν διακεκριμένο κτηματῖα τοῦ Μπορτσουρμάνι, τὸν Παζούχιν, τὸν

ὁποῖο πολὺ ἐκτιμοῦσε καὶ ἀγαποῦσε ὁ π. Ἀλέξιος. Ὁ ἴδιος ὁ κτηματίας καὶ ἡ οἰκογένειά του σέβονταν ἐπίσης βαθεῖα τὸν π. Ἀλέξιο καὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν γιὰ τὴν ἄγία του ζωὴ, δείχνοντάς του κάθε δεῖγμα σεβασμοῦ καὶ ἀφιέρωσης. Καὶ ἄλλοι κτηματίες ἐπίσης, ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν περιοχὴ του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλες γειτονικὲς περιοχές, τὸν σέβονταν καὶ τὸν εὐλαβοῦνταν πολὺ· ἔρχονταν σ' αὐτὸν νὰ ζητήσουν τὴν συμβουλὴ του, τοῦ ἔγραφαν ἐπιστολές, τοῦ ζητοῦσαν τὴν εὐλογία του καὶ τὶς ἅγιες προσευχές του.

Ὅλοι αὐτοὶ τὸν παραδέχονταν σὰν ἕναν μεγάλο Ἅγιο, ἄνθρωπο τῆς προσευχῆς καὶ θαυματουργό. Συχνὰ στὸν π. Ἀλέξιο ἔφερναν ἀπὸ διάφορα μέρη πολλοὺς τρελλοὺς καὶ δαιμονισμένους καὶ ὄλοι γιατρεύονταν μὲ τὶς προσευχές του.

Οἱ θεραπείες ἀρρώστων δὲν σταμάτησαν μὲ τὸν θάνατο τοῦ π. Ἀλεξίου. Ὅπως εἶδαμε ἔκανε θαύματα καὶ μετὰ τὴν Κοίμησή του.

Ἀναφέρουμε μερικὰ θαύματα τοῦ π. Ἀλεξίου¹.

* * *

A. ENA ἀγόρι δώδεκα ἐτῶν πέθανε στὴν ἐνορία τοῦ π. Ἀλεξίου. Στὴν ζωὴ του τὸ παιδί αὐτὸ ἦταν ἰδιαίτερα ἡσυχό καὶ τὸ σκέπαζε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Ἦταν σὰν ἄγγελος καὶ ὄλοι τὸ θεωροῦσαν ἔτσι. Παντοῦ ὅπου στεκόταν μετέδιδε γαλήνη. Ἄν σὲ μιὰ παρέα ἀκουγόταν σφοδρὴ συζήτηση ἢ τσακωμοί, τὸ παιδί στεκόταν σ' αὐτὴ σιωπηλά, χωρὶς νὰ πεῖ οὔτε μιὰ λέξη! Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἀγνὰ του μάτια πεταγόταν σὰν ἕνα οὐράνιο φῶς καὶ ὅταν οἱ μεγάλοι καταλάβαιναν ὅτι εἶναι δίπλα τους ὁ ἄγγελος αὐτός, σταματοῦσαν ἀμέσως τὸ μάλωμα. Καὶ ὅταν γινόταν τελεία ἡσυχία στὴν παρέα, τὸ παιδί χαμογελοῦσε ἀγνὰ καὶ πήγαινε ἄλλοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι παρατηροῦσαν ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ δὲν πήγαινε ἀσκόπως πέρα δῶθε, ὅπως τὰ ἄλλα παιδιά, ἀλλὰ πήγαινε καὶ στεκόταν ἐκεῖ ποῦ ἦσαν τσακωμοὶ καὶ σφοδρὲς συζητήσεις γιὰ νὰ τὶς καθησυχάσει. Γιὰ νὰ ἀποκατασταθεῖ κάπου ἡ εἰρήνη ἦταν ἄρκετὸ νὰ παρουσιαστεῖ τὸ παιδί αὐτό, γι' αὐτὸ καὶ τὸ ἔλεγαν *ἀγγελούδι* τους. Καὶ πραγματικὰ εἶχε ἀγγελικὴ ἐμφάνιση. Τὰ μαλλάκια του, τὰ μάτια του, τὸ χαμόγελό του τὸ παρουσίαζαν σὰν ἄγγελο. Ὅταν χαμογελοῦσε ἔλαμπε. Οἱ γονεῖς του ἦσαν ἀπλοὶ χωρικοὶ ἄνθρωποι καὶ τὸ ὑπεραγαποῦσαν. Ἀλλὰ καὶ ὄλοι στὸ χωριὸ ὑπεραγαποῦσαν αὐτὸ τὸ ἀγόρι· τὸ ἀγαποῦσαν περισσότερο ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ δικά τους παιδιά.

Κάποτε στὸ χωριὸ ἔγινε μιὰ μεγάλη πανήγυρη. Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς πανήγυρης αὐτῆς, ποὺ κράτησε πολὺ, οἱ χωρικοὶ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ μέθυσαν. Μετὰ τὸ μεθύσι ἔγιναν πολλὰ ὄργια καὶ ἀσωτίες στὸ χωριό. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο τὸ παιδί, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλήσαμε, ἀρρώστησε σοβαρὰ ἀπὸ στενοχώρια καὶ σὲ λίγες μέρες πέθανε.

Ὅταν διαδόθηκε στὸ χωριὸ τὸ νέο τοῦ θανάτου τοῦ παιδιοῦ, τότε οἱ χωρικοὶ ξύπνησαν ἀπὸ τὴν μέθη τῆς ἀσωτίας τους, σκέφτηκαν σοβαρὰ καὶ ξέσπασαν σὲ θρήνο. Κάθε ἓνας κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ καὶ θεωροῦσε τὸν θάνατό του σὰν μιὰ τιμωρία γιὰ τὴν δική του ἀκολασία. Γερόντισσες γυναῖκες ὀδύρονταν γι' αὐτὸ τὸ κακὸ καὶ ὅλο τὸ χωριὸ συγκεντρώθηκε στὸ σπίτι τῶν γονέων τοῦ παιδιοῦ μὲ βαθεῖα μετάνοια γιὰ τὶς παραβάσεις τους.

Τὸ ἀγόρι ἦταν ξαπλωμένο στὸ φέρετρο σὰν ζωντανό· ἓνα χαμόγελο ἦταν στὰ χεῖλη του.

Ἦταν ἓνας σιωπηλὸς ἀλλὰ βαρὺς ἔλεγχος τῶν χωρικῶν γιὰ τὰ ἀμαρτήματά τους. Ὅσοι τὸ κοίταζαν κατέβαζαν τὸ κεφάλι τους ἀπὸ ντροπὴ καὶ ἔκλαιγαν.

Γιὰ μιὰ ὀλόκληρη ἑβδομάδα, κατὰ τὴν ὁποία ὅλοι ἔκλαιγαν γιὰ τὶς ἀσωτίες τους στὴν πανήγυρη, ποὺ προκάλεσαν τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ, δὲν τὸ ἔθαψαν.

Ἄρχισε ὅμως νὰ παρουσιάζεται ἡ φθορὰ καὶ πρασινωπὰ ἐξανθήματα ἐμφανίστηκαν στὰ χέρια του, χωρὶς ὅμως νὰ μυρίζει τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ.

Τότε μετέφεραν τὸ φέρετρο στὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὁ π. Ἀλέξιος Γκνεοῦσεβ ἄρχισε νὰ ψάλλει τὴν νεκρῶσιμη Ἀκολουθία. Ὁ Ἅγιος Ἰερέας μὲ δυσκολία ἀπὸ τὰ κλάματά του ἔψαλλε τὴν Ἀκολουθία.

Ἡ ὥρα ἦταν 5 μ.μ. ὅταν θὰ δινόταν ὁ τελευταῖος ἀσπασμός. Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφεῖ τί γινόταν στὴν Ἐκκλησία. Φωνές καὶ κλάματα ἀκούγονταν. Κτυποῦσαν τὰ στήθη τους. Κάθε ἓνας θυμούμενος τὶς ἀκολασίες του στὴν πανήγυρη, κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτό του ὡς ὑπεύθυνος γιὰ τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ². Ὁ π. Ἀλέξιος στεκόταν στὸ Ἱερὸ Βῆμα, πρὸ τοῦ Θυσιαστηρίου, μὲ ὑψωμένα τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ καὶ τόλμησε νὰ κάνει τὴν ἐξῆς προσευχὴ στὸν Θεὸ μὲ φωνὴ ἀκουστὴ σὲ ὅλο τὸ ἐκκλησιασμα:

«Θεέ μου, Θεέ μου! Βλέπεις ὅτι δὲν ἔχω τὴν δύναμη μέσα μου νὰ δώσω τὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ σ' αὐτὸ τὸ παιδί! Μὴν ἐπιτρέψεις σὲ ἐμέ, σὲ ἓνα γέροντα ἄνθρωπο,

δοῦλο Σου καὶ Ἱερέα Σου, νὰ ἀφήσω ντροπιασμένοις αὐτὴν τὴν Ἐκκλησία, γιατί ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀνθρωπότητος θὰ μὲ περιπαίξει, τὸν ὑπηρέτη Σου, ἐπειδὴ διέκοψα τὴν Ἀκολουθία γιὰ τὴν ἀδυναμία μου. Ἀλλὰ εἶναι πέρα ἀπὸ τὴν δύναμή μου. Ἄκουσε τὰ βογγητὰ τοῦ μετανοοῦντος λαοῦ Σου. Δὲς τὴν ὀδύνη τῶν καρδιῶν αὐτῶν τῶν γονέων. Ἄκουσε, Κύριε, τὴν αἴτησή μου, τὴν δέηση ἑνὸς γέροντα Ἱερέα: Μὴ μᾶς στερήσεις ἀπὸ ὅσα μᾶς ἔδωσες γιὰ τὴν διόρθωσή μας, γιὰ τὴν διδασκαλία μας καὶ γιὰ τὴν δόξα τοῦ ἀγίου Σου ὀνόματος. Δὲν μᾶς εἶπες, Κύριε, ὅτι θὰ μᾶς δώσεις ὅ,τι Σοῦ ζητήσουμε μὲ πίστη; Σὺ δὲν εἶσαι, πολυέλεε Κύριε, ποὺ μᾶς εἶπες, «Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν...»; Ὡ Δίκαιε Θεέ μου! Σ' αὐτὴν τὴν Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ κανένας νὰ πλησιάσει αὐτὸ τὸ παιδί καὶ νὰ τοῦ δώσει τὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ. Ἐγὼ εἶμαι ἕνας γέροντας ἀνθρώπος. Καὶ ἐγώ, ἐπίσης, δὲν ἔχω τὴν δύναμη... Ὡ Θεέ μου, σπλαγχνίσου μας! Ἄκουσέ μας, Κύριε καὶ Θεέ μας...».

Καὶ σιώπησε... Σὲ λίγο ὁ Ἱερέας ἔπεσε στὰ γόνατα μπροστὰ στὸ Θυσιαστήριο καὶ φώναξε μὲ δυνατὴ φωνή:

«Ἔτσι, Κύριε, ἔτσι, ἀλλὰ ἀνάστησε αὐτὸ τὸ παιδί, γιατί τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατο σὲ Σένα. Σὺ εἶσαι ὁ Κύριός μας, ὁ Κυβερνήτης μας... Σὲ παρακαλῶ, ὄχι μὲ ὑπερηφάνεια, ἀλλὰ μὲ ταπείνωση...».

Τότε, σὰν μιὰ λάμψη ἀστραπῆς φάνηκε καὶ ἕνας δυνατὸς κρότος ἀκούστηκε ὡς ἀπάντηση στὸν γέροντα Ἱερέα, τὸν γονατισμένο ἐνώπιον τοῦ Θυσιαστηρίου!...

Γυρίζοντας πίσω, ὁ Ἱερέας εἶδε τὸ ἀγόρι νὰ εἶναι ὄρθιο στὸ φέρετρο καὶ νὰ κοιτάζει πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ὅταν ὁ Ἱερέας εἶδε ὅτι τὸ παιδί ἦταν ὄρθιο στὸ φέρετρο, ἔπεσε πάλι στὰ γόνατά του μπροστὰ στὸ Θυσιαστήριο καὶ κλαίοντας σιωπηλά, ἄρχισε νὰ εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸ γιὰ τὸ θαῦμα. Ἐπειτα σηκώθηκε καὶ χωρὶς νὰ πεί λέξη κατευθύνθηκε πρὸς τὸ φέρετρο. Γύρω ἀπὸ τὸ φέρετρο γινόταν μιὰ ἀπερίγραπτη ἐνθουσιαστικὴ ταραχή.

Μὲ δυσκολία ὁ Ἱερέας προχώρησε διὰ μέσου τοῦ πλήθους στὸ φέρετρο, πῆρε τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά του, τὸ ἔφερε στὸ Ἱερό, τὸ ἔβαλε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ αὐτὸς ἔπεσε στὰ γόνατα. Ἐπειτα κοινώνησε τὸ ἀναστημένο παιδί τὰ ἄχραντα Μυστήρια καὶ μετὰ τὸ παρέδωσε στοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι τὸ μετέφεραν στὸ σπίτι.

Ὁ π. Ἀλέξιος ὁμως δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ἀμέσως. Ἦταν τόση ἡ συγκίνησή του ἀπὸ τὸ συμβάν, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ φύγει. Κάθισε στὸν Ναὸ καὶ διάβασε τὸν Ἀκάθιστο στὴν Θεοτόκο. Κατόπιν, βαθεῖα συγκλονισμένος, παρέμεινε κληήρης ἐπὶ μίᾳ ἑβδομάδα.

Μετὰ τὸ θαῦμα, ὁ Μπάτιουσακ Ἀλέξιος ἔζησε τρία ἀκόμη χρόνια. Τὸ παιδί ἔζησε ἕξι ἀκόμη χρόνια μετὰ τὴν ἀνάστασή του καὶ πέθανε σὲ ἡλικία δέκα ὀκτῶ ἐτῶν.

Τόση εἶναι ἡ δύναμη τῆς προσευχῆς! Τόση εἶναι ἡ τόλμη ποὺ ἔχει στὸ Θεὸ ἕνας Ἅγιος Ἱερέας!.

Β. Στὴν πόλη Κουρμὺς ζοῦσε μὲ τὴν γυναῖκα του ἕνας ἄνδρας ὀνομαζόμενος Ραστρίγκιν. Αὐτοὶ εἶχαν μίᾳ κόρη ὀνομαζόμενη Τατιάνα, ποὺ ἦταν ἐκ γενετῆς ἐντελῶς παράλυτη στὰ πόδια της.

Ἐχοντας ἀκούσει οἱ γονεῖς της πολλὰ γιὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ π. Ἀλεξίου, ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε σ' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ προσευχηθεῖ γιὰ τὸ παιδί τους. Αὐτὸν τὸν καιρὸ τὸ κορίτσι ἦταν ἕξι ἐτῶν.

Ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ραστρίγκιν ἦταν ἕνας εὐπορος ἄνδρας (ἦταν ἔμπορος ξυλείας καὶ διαχειριζόταν τὸ πορθμεῖο στὸν ποταμὸ Σούρα) καὶ μποροῦσε νὰ νοικιάσει μίᾳ ἄμαξα, ἡ γυναῖκα του ἔκανε δεκαεπτὰ μίλια ταξίδι, ἀπὸ τὸ Κουρμὺς στὸ Μπορτσουρμάνι, μὲ τὰ πόδια, κρατώντας στὴν διάρκεια ὅλης αὐτῆς τῆς διαδρομῆς τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά της.

Ἐφτασαν στὸ Μπορτσουρμάνι σχεδὸν βράδυ. Ὅταν μπῆκαν στὸ κελλὶ τοῦ π. Ἀλεξίου, αὐτὸς ἀμέσως φώναξε τὸ κοριτσάκι μὲ τ' ὄνομά του, μολονότι τὸ ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά. Ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ κεφάλι τοῦ ἄρρωστου κοριτσιοῦ, τὸ εὐλόγησε μαζὶ μὲ τὴν μητέρα του καὶ προσευχήθηκε μαζὶ τους.

Τὸ ἐπόμενο πρωῖνὸ ξαναπροσευχήθηκε καὶ ἔχρισε τὸ κορίτσι μὲ λάδι ἀπὸ τὸ καντήλι ποὺ ἔκαιγε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ κελλιοῦ του καί, ἀφοῦ πάλι τὸ εὐλόγησε μαζὶ μὲ τὴν μητέρα του, εἶπε νὰ ἐπιστρέψουν σπίτι τους, βεβαιώνοντας ὅτι θὰ προσευχηθεῖ γι' αὐτές.

Ὅταν ἡ κυρία Ραστρίγκιν εἶχε περπατήσει ὀκτῶ μίλια ἀπὸ τὸ Μπορτσουρμάνι, τὸ κορίτσι ἄρχισε νὰ τὴν παρακαλᾷ νὰ τὴν ἀφήσει κάτω στὸ ἔδαφος. Ἡ μητέρα γνώριζε καλὰ ὅτι ἡ ἄτυχη κόρη της δὲν μποροῦσε νὰ μετακινηθεῖ μόνη της καὶ οἱ παρακλήσεις τοῦ ἄρρωστου παιδιοῦ της τόσο σπάραξαν τὴν καρδιά της ποὺ ἄρχισε νὰ κλαίει.

Ὡστόσο ἔβαλε τὸ κορίτσι τῆς κάτω στὸ ἔδαφος καὶ πρὸς μεγάλη τῆς ἔκπληξη παρατήρησε τὴν κόρη τῆς νὰ τρικλίζει μπροστά τῆς μετακινώντας διστακτικὰ τὰ πόδια τῆς. Τὴν πῆρε ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά τῆς, ἀλλὰ μερικὲς φορές ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴ τῆς κόρης τῆς πάλι τὴν ξανατοποθετοῦσε κάτω. Τὸ κορίτσι κάθε φορὰ ποὺ πατοῦσε στὸ ἔδαφος ἔδειχνε ὅλο καὶ καλύτερα νὰ ἐξουσιάζει τὰ πόδια τῆς.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ Κουρμύς, τὸ κοριτσάκι πρὸς μεγάλη ἔκπληξη ὄλων ὅσοι τὸ εἶδαν, μπόρεσε νὰ σταθεῖ σταθερὰ στὰ πόδια του καὶ περπατοῦσε γιὰ τὸ σπίτι του ἐντελῶς ἀβοήθητο.

Γ. Ὁ Ἀλέξιος Σλιάπνικωφ, κάτοικος τοῦ χωριοῦ Ὁζγκίμποφκα, στὴν περιοχὴ τοῦ Σεργκάτς ἐπαρχίας τοῦ Νίζγκοροντ, ὑπέφερε γιὰ μερικὸς μῆνες ἀπὸ ἕναν πόνο τόσο δυνατὸ, ποὺ σφάδαζε ἀπὸ ἀγωνία καὶ ἦταν ἀδύναμος νὰ κρατήσῃ ἴσιο τὸ κορμί του. Μιὰ γυναίκα, μὲ τὴν ὁποία γνωρίζοταν, τὸν συμβούλεψε νὰ πάει νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθεια τοῦ π. Ἀλεξίου.

Ὁ π. Ἀλέξιος τὸν κράτησε κοντὰ του καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα τοῦ εἶπε νὰ ἀνακοινώσει στοὺς συγγενεῖς του, ὅτι ἦταν ἔτοιμος νὰ ἐπιστρέψῃ σπίτι του.

Ὅταν οἱ συγγενεῖς του ἔφτασαν στὸν π. Ἀλέξιο, βρῆκαν τὸν ἄνθρωπό τους ἐντελῶς θεραπευμένο. Αὐτὸς τοὺς εἶπε, ὅτι ὁ π. Ἀλέξιος δὲν τοῦ εἶχε κάμει καμιὰ θεραπεία, παρὰ μόνο προσευχόταν γι' αὐτόν, διάβαζε ἀπὸ ἕνα βιβλίο καὶ τὸν εὐλογοῦσε τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα. Ἔτσι ἀποκαταστάθηκε ἡ ὑγεία του.

Δ. Μιὰ φορὰ ἔφεραν στὸ Μπορτσουρμάνι ἕναν δαιμονισμένο. Ἦταν ψηλός, δυνατὸς καὶ δεμένος μὲ χονδρὲς ἀλυσίδες στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια του. Τὸν συνόδευαν ὁ πατέρας του καὶ ὁ ἀδελφός του.

Λίγο μακρὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ἁγίου Ἱερέα, σταμάτησαν σὲ μιὰ καλύβα καὶ ξάπλωσαν νὰ κοιμηθοῦν. Προτοῦ ξαπλώσουν, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, οἱ συγγενεῖς ἔδεσαν μὲ περισσότερα σχοινιά τὸν δαιμονισμένο, δένοντας καὶ τὰ σχοινιά ἀπὸ μιὰ δοκὸ στὸ ταβάνι.

Ὁ δαιμονισμένος ξέλυσε τὶς ἀλυσίδες καὶ τὰ σχοινιά καὶ χρειάστηκαν τέσσερις χωρικοὶ ποὺ μόλις μπόρεσαν νὰ τὸν ὑποτάξουν καὶ νὰ τὸν δέσουν ξανά σὲ ἕναν πάγκο. Τὸ πρωῒ ὁ πατέρας καὶ ὁ ἀδελφὸς τὸν ἔφεραν στὸν π. Ἀλέξιο.

Ὁ π. Ἀλέξιος τὸν ἔβαλε στὸ πάτωμα καὶ διέταξε τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφὸ του νὰ σταθοῦν δεξιὰ του. Στὴν συνέχεια ὁ Ἅγιος

Ἱερέας ἄρχισε νὰ διαβάζει προσευχὲς γιὰ τὸν πάσχοντα ἄνδρα καὶ κατόπιν τὸν εὐλόγησε, ἀφοῦ εἶπε νὰ τὸν ξαναφέρουν τὸ ἐπόμενο πρωΐ. Ἐφυγε ἄρκετὰ ἤρεμα καὶ εἰρηνικὰ καὶ πέρασε τὴν νύχτα χωρὶς νὰ πέσει σὲ σπασμούς.

Τὴν ἐπόμενη μέρα, ὁ π. Ἀλέξιος τὸν ξανάβαλε στὸ πάτωμα, χωρὶς νὰ τοῦ διαβάσει τίποτα, παρὰ μόνο τοποθέτησε στὸ στήθος του τὸ ἀντίγραφο τῆς Ἱερῆς Εἰκόνας τῆς Ὁδηγήτριας τοῦ Σμολένσκ, τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ,

μπροστὰ στὴν ὁποία προσευχόταν πάντοτε. Ἐπειτα τὸν εὐλόγησε πάλι καὶ τὸν ἀπέλυσε μὲ εἰρήνη.

Προτοῦ φύγουν ἀπὸ τὸ Μπορτσουρμάνι, οἱ συγγενεῖς ἔβγαλαν τὶς ἀλυσίδες ἀπὸ τὸν ἄνθρωπό τους, ποὺ πρῶτα ἦταν δαιμονισμένος καὶ τὸν ἔφεραν ξανὰ σπίτι τους ἐντελῶς θεραπευμένο.

Ε. Μιὰ χωρική τοῦ Ὁζκίμποφκα, ἡ Ναταλία Ματιούσινα, εἶχε μιὰ δεκάχρονη κόρη ὀνομαζόμενη Ἀναστασία. Ἡ κόρη ὑπέφερε ἀπὸ δυνατὸ πόνο στὸ στομάχι της, δὲν μπορούσε νὰ φάει τίποτα καὶ ἀνάπνεε μὲ μεγάλη δυσκολία.

Ἡ Ματιούσινα πῆγε στὴν κτηματία τοῦ χωριοῦ Ὁγκίμποφκα καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τῆς δώσει ἓνα κατάλληλο φάρμακο γιὰ τὴν κόρη της ποὺ ὑπέφερε. Ἄλλ' αὐτὴ τῆς εἶπε ὅτι δὲν εἶχε φάρμακα καὶ τῆς ἔδωσε λίγο χῶμα ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ π. Ἀλεξίου. Τῆς εἶπε νὰ προσευχηθεῖ πρῶτα θερμὰ γιὰ τὴν κόρη της καὶ ἔπειτα νὰ τῆς δώσει νὰ πιεῖ λίγο νερό, στὸ ὁποῖο θὰ ἀναμίξει χῶμα ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ Ἁγίου Ἱερέα.

Ἡ Ματιούσινα ὑποσχέθηκε στὴν Βαρώνη ὅτι θὰ κάνει ὅπως τῆς ὑπέδειξε καὶ θὰ ἐπιστρέψει νὰ τὴν πληροφορήσει γιὰ ὅ,τι τῆς συμβεῖ. Μετὰ ἀπὸ τρεῖς μέρες γύρισε καὶ τὴν εὐχαρίστησε γιὰ τὸ θεραπευτικὸ ποὺ τῆς ἔδωσε, λέγοντάς της ὅτι ἡ κόρη της θεραπεύτηκε ὅταν ἤπια τὸ ὑγρό.

* * *

Ο ΠΑΤΗΡ Ἀλέξιος ἔκανε καὶ πολλές ἄλλες ἀναρίθμητες θεραπείες. Ἀλλὰ ἐπίσης εἶχε καὶ προορατικὸ χάρισμα. Ἀναφέρουμε μερικές προρρήσεις του.

Α. Μιὰ μέρα, ὁ γαιοκτήμονας τοῦ χωριοῦ Μπορτουρμάνι Δ. Σ. Παζούχιν πῆγε στὴν Μόσχα γιὰ δουλειές. Γιὰ πολὺ χρονικὸ διάστημα ἡ σύζυγός του δὲν λάβαινε νέα του καὶ ἀνησυχοῦσε πολὺ. Εἶχαν πολὺ μεγάλη ἀγάπη μεταξύ τους καὶ ὅταν χωρίζονταν ἔγραφε συχνὰ ὁ ἓνας στὸν ἄλλο. Ἀλλὰ τώρα, τί συμβαίνει; Γιατί ὁ Παζούχιν ἔχει πολὺ καιρὸ νὰ γράψει στὴν σύζυγό του; Εἶναι ἄρρωστος;...

Ἐνῶ ἡ σύζυγός του στενοχωριόταν πολὺ γι' αὐτόν, τὴν ἐπισκέφθηκε ἀπροσδόκητα ὁ π. Ἀλέξιος. Χάρηκε ποὺ τὸν εἶδε· τοῦ εἶπε γιὰ τὸν σύζυγό της, ὅτι ἀνησυχοῦσε πολὺ γι' αὐτόν, καὶ περίμενε ὅτι ὁ Ἅγιος Ἱερέας θὰ καταπραῦνε τοὺς φόβους της. Ὁ π. Ἀλέξιος ὁμως δὲν ἔδωσε καθόλου προσοχὴ στὰ λόγια της καὶ ξαφνικὰ εἶπε:

«Μὴ λυπᾶσαι γιὰ τὴν Κατερίνα Νικολάεβνα. Ἐχει ὑποφέρει πολλά, ἦρθε ὁμως τώρα ἡ ὥρα γιὰ τὴν ἀνάπαυσή της».

Ἡ Κατερίνα Νικολάεβνα ἦταν ἡ ἀδελφὴ της, ἡ ὁποία ἔμνε συνεχῆ στὴν Μόσχα καὶ ἡ ὁποία ἦταν διαρκῶς ἄρρωστη ἀπὸ τὰ παιδικὰ της χρόνια.

Τὰ λόγια τοῦ π. Ἀλεξίου φόβισαν τὴν κ. Παζούχιν καὶ εἶπε:

«Γιατί, παππούλη, μιᾶτε ἔτσι γιὰ τὴν Κατερίνα Νικολάεβνα σὰν νὰ πρόκειται νὰ πεθάνει; Εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶναι ἄρρωστη, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμα γιὰ θάνατο».

Καὶ ὁ π. Ἀλέξιος ἐπανάλαβε:

«Μὴ λυπᾶσαι γι' αὐτή. Ὑποφέρει πολὺ, ἀλλὰ τώρα θὰ ἀναπαυθεῖ».

Μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ἀναχώρησε.

Ἡ καημένη Βαρώνη ταραχτήκε πολὺ. Στενοχωριόταν γιὰ τὸν σύζυγό της καὶ τώρα, μὲ τὰ λόγια τοῦ π. Ἀλεξίου, στενοχωριόταν ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν ἀδελφὴ της.

Πολὺ σύντομα ὁμως ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὸν σύζυγό της, σὸ

Ἐλισαβέτα Νικολάεβνα Παζούχιν.

ὁποῖο αὐτὸς τῆς ἐξηγοῦσε, ὅτι δὲν εἶχε γράψει τόσον καιρό, ἐπειδὴ σκόπευε νὰ ἐπιστρέψει σύντομα, ἀλλὰ ἔμεινε στὴν Μόσχα γιὰ τὴν ἀδελφή της τὴν Κατερίνα, ἡ ὁποία ἀρρώστησε ξαφνικὰ καὶ ἐνῶ ὅλοι νόμιζαν ὅτι σύντομα θὰ γινόταν καλά, αὐτὴ ἐξέπνευσε χωρὶς προειδοποίηση.

Ὅπως ἀποδείχτηκε, ἀναπαύτηκε τὴν ἡμέρα καὶ ὥρα ποὺ ὁ π. Ἀλέξιος εἶχε ἔρθει νὰ μιλήσει μαζί μὲ τὴν ἀδελφή της.

Β. Στὸ Μπορτσουρμάνι ζοῦσε μιὰ νεαρὴ γυναίκα, ὀνομαζόμενη Ἀφίμια Ἀνικίτσεβα. Μιὰ μέρα ἡ γυναίκα αὐτὴ ἀποφάσισε νὰ πάει γιὰ προσκύνημα στὸ Κίεβο καὶ πῆγε στὸν π. Ἀλέξιο νὰ πάρει τὴν εὐλογία του.

Ὁ Ἅγιος Ἱερέας τὴν εὐλόγησε, ἀλλὰ τῆς προεῖπε, ὅτι κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ προσκυνήματός της θὰ εἶχε νὰ ὑπομείνει ἕναν βαρὺ σταυρό. Ἡ πρόρρηση αὐτὴ τρόμαξε τόσο πολὺ τὴν Ἀφίμια Ἀνικίτσεβα, ποὺ ἀποφάσισε νὰ ἀκυρώσει τὸ σχέδιό της γιὰ τὸ προσκύνημα.

Ὁ πατὴρ Ἀλέξιος ὅμως τῆς εἶπε νὰ μὴν ἀκυρώσει τὸ σχέδιό της, ἀλλὰ νὰ ἔχει ἐμπιστοσύνη στὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἐνισχύσει νὰ σηκώσει τὸν σταυρό της ποὺ θὰ τῆς παρουσιαστεῖ. Τῆς εἶπε μάλιστα ἀκόμα, ὅτι τὸ προσκύνημά της αὐτὸ στὸ Κίεβο δὲν θὰ ἦταν τὸ τελευταῖο.

Ἡ εὐσεβὴς γυναίκα ξεκίνησε μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Ἁγίου Ἱερέα καὶ ἔφτασε μὲ ἀσφάλεια στὸν προορισμό της. Στὸ ταξίδι ὅμως τῆς ἐπιστροφῆς ἀρρώστησε ἀπὸ δυνατὸ πυρετὸ καὶ πονοῦσε πολὺ. Ζήτησε καταφύγιο, ἕνα μέρος κάπου νὰ ξεκουραστεῖ, ἀλλὰ δὲν βρέθηκε. Παράμεινε γιὰ τρεῖς ἑβδομάδες σ' ἕνα ἀφρόντιστο τοπίο καὶ ἄρρωστη ἀκόμα ξεκίνησε σιγὰ-σιγὰ γιὰ τὸ σπίτι της. Ταλαιπωρήθηκε πολὺ μέχρι νὰ φτάσει· ἀναγκάστηκε νὰ μείνει ὀλόκληρες μέρες στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ ἄλλοτε νὰ περπατᾷ καὶ μὲ τὰ τέσσερα.

Παρὰ ταῦτα, κατάφερε νὰ φτάσει στὸ Μπορτσουρμάνι καί, ὅπως εἶχε προεῖπει ὁ π. Ἀλέξιος, ξαναπῆγε καὶ ἄλλῃ μιὰ φορὰ προσκυνήτρια στὸ Κίεβο.

Γ. Ἡ Ναταλία Γρηγορίεβνα Κουζνέτσοβα, μιὰ γυναίκα ἀπὸ τὸ Κουρμύς, ἀνέφερε ὅτι μιὰ φορὰ ἡ μητέρα της, Οὐλιάννα Λουκίνιτσα, πῆγε στὸν π. Ἀλέξιο.

Μολονότι ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὴν ἔβλεπε, τὴν φώναξε μὲ τὸ ὄνομά της καὶ τῆς εἶπε:

«Οὐλιάνα, πρόσεχε! Ὁ θάνατός σου πλησιάζει!...».

Πραγματικά, πολὺ σύντομα αὐτὴ πέθανε ξαφνικὰ ἀπὸ συμφόρηση.

Δ. Μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα τοῦ χωριοῦ Κοζλόφκα, τῆς ἐνορίας Μπορτσουρμάνι, πῆγε τὴν μεγάλη Τεσσαρακοστὴ στὸ Μπορτσουρμάνι σὲ μιὰ Ἄγρυπνία.

Ὅταν τελείωσε ἡ Ἄγρυπνία, οἱ δρόμοι ἦσαν ἀδιάβατοι καὶ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ ἐπιστρέψει ἡ ἡλικιωμένη γυναίκα σπίτι της καὶ τὸ ἐπόμενο πρωῖ νὰ ξανάρθει πάλι στὴν Ἐκκλησία, ὅπως ἤθελε. Ἔτσι παρακάλεσε τὸν π. Ἀλέξιο, ἂν μπορούσε, νὰ περάσει τὴν νύχτα στὸ κελλί του. Καὶ ὁ Ἅγιος Ἱερέας τὸ δέχτηκε.

Τὴν νύχτα, ἡ γυναίκα ξύπνησε ξαφνικὰ καὶ εἶδε τὸν π. Ἀλέξιο νὰ στέκεται μπροστὰ στὸ ἀναλόγιό του, προσευχόμενος θερμὰ καὶ κάνοντας μετάνοιες. Τὸ κελλί ἦταν μισοσκότεινο, φώτιζε μόνο μὲ τὸ καντήλι ποὺ ἔκαιγε μπροστὰ στὴν εἰκόνα.

Ἡ γυναίκα θαύμασε, γιὰ τὸ πῶς ὁ π. Ἀλέξιος μπορούσε νὰ προσεύχεται, χωρὶς νὰ ξεκουραστεῖ μετὰ ἀπὸ τὴν κοπιαστικὴ Ἄγρυπνία καὶ ὅλο τὸν κόπο τῆς Τεσσαρακοστῆς. Μὲ τὴν σκέψη αὐτὴ ἡ γυναίκα ἀποκοιμήθηκε ξανά.

Ξύπνησε γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ εἶδε ὀλόκληρο τὸ κελλί λουσμένο σ' ἓνα ἐξαιρετικὰ λαμπρὸ φῶς καὶ τὸν π. Ἀλέξιο μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα, νὰ στέκεται πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Ὁ Ἅγιος Ἱερέας πλησίασε τὴν γυναίκα καὶ τὴν πρόσταξε νὰ μὴν ἀνακοινώσει σὲ κανέναν τίποτα ἀπ' ὅσα εἶχε δεῖ.

Γιὰ πολὺ καιρὸ ἡ γυναίκα τήρησε τὴν ἐντολὴ αὐτὴ καὶ μόνο μετὰ τὸν θάνατό του ἀνάφερε τί εἶχε δεῖ ἐκείνη τὴν νύχτα.

* * *

Η ΣΩΜΑΤΙΚΗ ἀντοχὴ τοῦ π. Ἀλεξίου ἄρχισε νὰ πέφτει σημαντικὰ ἀπὸ τὴν 1η Ἰανουαρίου 1848.

Δὲν μπορούσε πιά νὰ τελέσει ἐκκλησιαστικὲς Ἀκολουθίες καὶ κατὰ παράκλησή του, μετέφεραν αὐτὸν στὸ ἐξῆς οἱ συγγενεῖς του στὴν Ἐκκλησία.

Ὡστόσο ὅμως, θεώρησε μεγάλο ἀμάρτημα νὰ ἀρνεῖται νὰ βλέπει ἐκείνους ποὺ τὸν ἐπισκέπτονταν καὶ τοὺς ἔβλεπε ὅλους μέχρι τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ.

Μετὰ κατάπεσε τόσο πολὺ, ποὺ δὲν εἶχε τὴν δύναμη νὰ σηκωθεῖ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, οὔτε νὰ φάει τὴν τροφὴ του. Ὑπέφερε πολὺ μέχρι τὴν 21 Ἀπριλίου 1848.

Σε ὄλο ὁμως αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας του κοινωνοῦσε κάθε μέρα τὰ ἄχραντα Μυστήρια. Τέλος ἡ βασανισμένη του ζωὴ ἔφτασε στὸ τέλος.

Ἡ μέρα τῆς ἀνάπαυσης του ἦταν διαυγῆς καὶ ζεστή. Ὁλόκληρη ἡ πλατεία μπροστὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ εἶχαν μαζευτεῖ ἐκεῖ νὰ τὸν δοῦν γιὰ τελευταία φορά.

Ὁ π. Ἀλέξιος καθόταν στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ κελλιοῦ του καὶ κοιτοῦσε τὶς εἰκόνες καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ στέκονταν ἔξω στὴν πλατεία.

Πολλοὶ ἦσαν γονατιστοί, πολλοὶ ἔκλαιγαν σιωπηλὰ καὶ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ ταράξει τὴν κατανυκτικὴ ἡσυχία. Κάπου-κάπου ὁ π. Ἀλέξιος εὐλογοῦσε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ πλῆθος καὶ συνέχιζε νὰ εὐλογεῖ καὶ νὰ προσεύχεται μέχρις ὅτου τὸ χέρι του ἔπεσε· δὲν ἀνάπνεε πιά καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια του γιὰ πάντα. Μέχρι τὴν τελευταία στιγμή τῆς ζωῆς του προσευχόταν στὸν Θεὸ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ π. Ἀλέξιος θάφτηκε στὸ προαύλιο τῆς Ἐκκλησίας, δίπλα στὸ Ἱερό. Κάποιοι γαιοκτήμονες τοῦ Νίζγκοροντ, ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε σὰν μεγάλο Ἀσκητὴ καὶ τὸν εἶχε πνευματικὸ του Πατέρα, τοῦ ἀνήγειρε ἓνα μνημεῖο πάνω ἀπὸ τὸν τάφο του.

* * *

ΟΠΩΣ ἔλεγε ἀργότερα ὁ Ἱερέας τοῦ Μπορτσουρμάνι καὶ ἄλλοι κάτοικοι τοῦ χωριοῦ, δὲν πέρασε οὔτε μιὰ Κυριακὴ ἢ γιορτὴ ποὺ νὰ μὴ ψάλλθηκε δέηση στὸν τάφο τοῦ π. Ἀλεξίου. Ἐπίσης, ἄλλες καθημερινὲς ἡμέρες ἔρχονταν πολλοὶ μὲ ἄλογα ἀπὸ πολὺ μακρυνὲς ἀποστάσεις, γιὰ νὰ προσευχηθοῦν στὸν τάφο του. Ἦταν μιὰ πασίγνωστη τακτικὴ ὅλοι νὰ παίρνουν χῶμα ἀπὸ τὸν τάφο τοῦ π. Ἀλεξίου καὶ αὐτὸ τὸ χῶμα τὸ φύλαγαν σὰν θησαυρὸ γιὰ τὶς θεραπευτικὲς του ιδιότητες.

Πρὶν ἀπὸ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1917, οἱ προσκυνητὲς τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς Ἀλεξίου αὐξάνονταν συνεχῶς.

Πολλοὶ γνώριζαν, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τὸν θεωροῦσε μεγάλο Ἀσκητὴ μὲ πολλὴ χάρι ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἔστελνε πολλοὺς ἀνθρώπους σ' αὐτόν. Μερικοὶ ἔλεγαν, ὅτι ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ εἶπε γιὰ τὴν ἐκταφὴ τῶν Λειψάνων τοῦ π. Ἀλεξίου καὶ μάλιστα ὅτι θὰ συνέβαινε γρήγορα.

Αὐτὴ ἡ διάδοση ἀκουγόταν περισσότερο μετὰ ἀπὸ ἓνα συμβὰν στὸν Γεράσιμο Τσουντάκωφ, τὸν ἀρτοποιὸ τοῦ Μπορτσουρμάνι. Αὐτὸς

ἀποφάσισε νὰ ἀνεγείρει ἕνα μνημεῖο στὸν τάφο τοῦ π. Παύλου Βιγκιλιάνσκου, τοῦ διαδόχου τοῦ π. Ἀλεξίου, ποὺ εἶχε ταφεῖ κοντὰ σ' αὐτόν.

Ὁ Γεράσιμος ἔσκαψε ἕναν λάκκο καὶ ἔστησε ἕναν ξύλινο σκελετό, ὁ ὁποῖος ἦταν τὸ καλούπτι τοῦ μνημείου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ στηθεῖ. Ἀλλὰ μιὰ καὶ οἱ τάφοι ἦσαν κοντὰ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο, ὁ ξύλινος σκελετὸς τοποθετήθηκε ἀκριβῶς στὸν τάφο τοῦ π. Ἀλεξίου.

Τὸ βράδυ ὁ Γεράσιμος, μολοντί δὲν ὑπῆρχε κανένας πλησίον του, δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθεῖ ἂν κοιμόταν ἢ ὄνειρευόταν, ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ τοῦ εἶπε: «Γεράσιμε, δὲν ἔχεις ἀρχίσει καλὰ τὸ ἔργο σου». Μὲ ἔκπληξη ὁ Γεράσιμος ρώτησε ποιό εἶναι τὸ λάθος του, ἀφοῦ σκοπεύει νὰ ἐκπληρώσει μιὰ του ὑπόσχεση. Ἡ φωνὴ ἀπάντησε, ὅτι αὐτὸς γνώριζε τὸν λόγο ποὺ κυκλοφοροῦσε στὸ χωριὸ γύρω ἀπὸ τὴν ἐκταφὴ τῶν Λειψάνων τοῦ π. Ἀλεξίου· ἂν ἄφηνε τὶς δοκοὺς ἐκεῖ ὅπου ἦσαν, τὸ μνημεῖο τοῦ π. Παύλου θὰ ἀνατρεπόταν καὶ θὰ ἔσπαζε ὅταν θὰ γινόταν ἡ ἐκταφὴ τῶν Λειψάνων καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ τωρινὴ σκληρὴ του δουλειὰ θὰ πηγαινε χαμένη.

Αὐτὰ τὰ λόγια συγκίνησαν πολὺ τὸν ἀρτοποιὸ Γεράσιμο καὶ τὸ ἐπόμενο πρωτὶ πῆγε νὰ συμβουλευτεῖ τὴν χήρα τοῦ Ἱερέα. Καὶ οἱ δύο τους τότε ἀποφάσισαν νὰ μετακινήσουν τὶς δοκοὺς στὴν ἄλλη πλευρά, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ἐγγίζουν τὸν τάφο τοῦ π. Ἀλεξίου.

Μιὰ ἄλλη διάδοση κυκλοφόρησε σ' ὅλο τὸ Μπορτσουρμάνι, ἡ ἐξῆς: Πρὶν πεθάνει ὁ π. Παῦλος, παρακάλεσε νὰ θαφτεῖ δίπλα στὸν π. Ἀλέξιο, κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε οἱ πλευρὲς τῶν φερέτρων νὰ ἐγγίζουν.

Ὅταν οἱ ἐργάτες ἀρχισαν νὰ μετακινοῦν τὸ χῶμα (ἦταν χειμῶνας καὶ τὸ ἔδαφος ἦταν κρυσταλλωμένο), ὁ λοστὸς ποὺ χρησιμοποιοῦσαν λύγιζε σὲ μορφὴ τόξου. Ἐφεραν ἄλλον καινούργιο λοστό, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς λύγιζε ἐπίσης, ὅπως ὁ πρῶτος.

Σ' αὐτὸ εἶδαν τὴν παρατήρηση τοῦ π. Ἀλεξίου, ὅτι δὲν ἤθελε τὸν π. Παῦλο τόσο κοντά του· ἔτσι, ἀποφάσισαν νὰ σκάψουν ἕναν λάκκο γι' αὐτόν, κοντὰ βέβαια στὸν τάφο τοῦ π. Ἀλεξίου, χωρὶς ὅμως τὰ δυὸ φέρετρα νὰ ἐγγίζουν.

Μὲ αὐτὴ τὴν ἀπόφαση, οἱ ἐργάτες προχώρησαν στὸ ἔργο τους χωρὶς κανένα πιά ἐμπόδιο.

ΑΥΤΟΣ ἦταν ὁ π. Ἀλέξιος. Αὐτὸς ἦταν ὁ τρόπος ζωῆς του. Αὐτὰ ἦσαν τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα τέλεσε κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ζωῆς του καὶ ἀκόμα μετὰ τὴν ἀνάπαυσή του.

Μὲ πολλὴ εὐλάβεια πλήθη εὐσεβῶν προσέτρεχαν στὸν Τάφο του καὶ προσεύχονταν μὲ θερμὴ πίστη, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο μετὰ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1917 ἀνησύχησε τόσο πολὺ τοὺς ἀθεϊστὲς, ὥστε κατέστρεψαν τὸν Ναὸν τοῦ χωριοῦ καὶ προσπάθησαν πολλὰς φορὲς νὰ καταστρέψουν ἐπίσης καὶ τὸ ἱερὸ Μνημεῖο τοῦ π. Ἀλεξίου· ὁ μέγας ὁμως σεβασμὸς τοῦ λαοῦ στὸν Ἅγιο καὶ τὸ πλῆθος τῶν θαυμάτων, ἰδίως σὲ καρκίνοπαθεῖς χωρὶς ἐλπίδα ζωῆς, ἀπέτρεψαν τὸ ἱερόσυλο σχέδιό τους.

Ὅταν ζοῦσε ἀκόμα ὁ π. Ἀλέξιος, ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ εἶπε γι' αὐτόν, ὅτι εἶναι *«μὴ λαμπάδα ποὺ καίει μπροστὰ στὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ»* καὶ *«ἓνα ἀστέρη ποὺ χύνει τὸ φῶς του στὸν ὀρίζοντα τῆς χριστιανοσύνης»*.

Δι' εὐχῶν τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξίου, εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μᾶς παραλάβει στὴν αἰώνια Βασιλεία Του.

(*) Τὸ παρὸν Συναξάρι εἶχε πρωτο-δημοσιευθῆ σὲ ἑλληνικὸ περιοδικό, ἀγνώστου σὲ μᾶς ταυτότητος. Ἐπιμελ. ἡμετ. Ἐλάβαμε ὑπ' ὄψιν μας καὶ τὴν ἐξῆς ρωσικὴ πηγή: **Ἱερομόναχος Δαμασκηνὸς Ὁρλώφσκυ**, *Μάρτυρες, Ὁμολογηταὶ καὶ Ἀσκηταὶ τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Κ' αἰῶνος*, ἐκδ. «Μπουλάτ», Τβέρ 1992, σελ. 31-46 [Иеромонах Дамаскин (Орловский), *Мученики, исповедники и подвижники благочестия Российской Православной Церкви XX столетия*, Издательство «Булат», Тверь 1992].

1. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1913, στὸ χωριὸ Μπορτσουρμάνι ἤλθε ἐπίσημη ἐπιτροπὴ Κληρικῶν τῆς Ἐπισκοπῆς, ἡ ὁποία ἐξέτασε τὰ προφορικὰ καὶ ἐκδεδομένα στοιχεῖα τῶν θαυμάτων, τῶν σχετικῶν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ π. Αλεξίου. Γνωστὰ πρόσωπα ἐπιβεβαίωσαν μὲ ὄρκο τὰ θαύματα θεραπείας, τὰ ὁποῖα ἔγιναν μετὰ τὴν προσευχητικὴ ἐπίκληση τοῦ Ἁγίου.
2. Ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς μετανοίας εἶναι χαρακτηριστικὸς τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, ποὺ ὅταν αἰσθανθεῖ τὸ ἁμάρτημά του, ἐκδηλώνει μὲ τὸν ἰδιαίτερο αὐτὸν τρόπο τὸν πόνο του.